

Տաթևիկ Հարությունյան ՀԱԻ

ՔԱՐԱՇԱՄԻ ՀՆԱԿԱՅՐԻ ՆՈՐԱՅԱՅՏ ԾՔԱՍԵՂՆԵՐԻ ԺԱՄԱՆԱԿԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՒ ՏԻՊԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Հոդվածում ներկայացված են Քարաշամի դամբանադաշտի 2009–2016 թթ. պեղումներով հայտնաբերված բրոնզե շքասեղների ձևադիպրանական վերլուծության արդյունքները: Շքասեղներ գտնվել են՝ պեղված 500 դամբարաններից 16-ում: Քննարկվող 17 շքասեղների վաղ օրինակները թվագրվում են մ. թ. ա. 19–18-րդ դարերով, իսկ առավել ուշ նմուշները՝ մ. թ. ա. 9–8-րդ դդ. սահմանագծով:

Շքասեղների դասդասման համար հիմք ենք ընդունել դրանց ձևապեղծ կառուցվածքային տարրի՝ գլխիկի պարարաման և ձևավորման առանձնահատկությունները: Ըստ գլխիկների ձևադիպրանական հատկանիշների՝ քննարկվող շքասեղները ստորաբաժանել ենք 8 տիպի: Տիպերն, իրենց հերթին, ներկայացված են տարբերակներ կազմող օրինակներով¹:

ՀՀ-ից և հարևան երկրներից հայտնաբերված նույնատիպ զարդի օրինակների, շքասեղներ պարունակող դամբարանների մշակութային համալսարանի, արձանագրված թաղման ծեսի, ննջեցյալների սեռատարիքային տվյալների համալիր քննությամբ փորձել ենք ներկայացնել միջին, ուշ բրոնզի և վաղ երկաթի դարերի տարբեր ենթափուլերին բնորոշ դեկորատիվ-կիրառական արվեստի մաս կազմող այս զարդերի ձևավորման, գոյարևման ժամանակագրական սահմանները, տարածման արեալը:

Քարաշամյան շքասեղներից մի քանիսի տեղի ու դիրքի փաստագրումները թույլ են տալիս հստակություն մտցնել նաև շքասեղների կիրառության շուրջ, քանի որ այս հարցի վերաբերյալ մասնագիտական գրականության մեջ տարբեր կարծիքներ են շրջանառվում:

Հիմնաբառեր՝ Քարաշամ, շքասեղ, զարդ, հագուստ, բրոնզի դար, վաղ երկաթի դար, դեկորատիվ-կիրառական արվեստ:

Ներածություն

Հայաստանի և հարևան երկրների հուշարձաններից հայտնաբերված շքասեղների նկարագրությանը և դասակարգմանը վերաբերող առաջին դիտարկումները կատարվել են դեռևս 19-րդ դ. վերջին քառորդին: Այսպես, Ժակ դը Մորգանը, անդրադառնալով Լոռիում (հետագայի Թումանյանի շրջանում)

¹ Աղյուսակները կազմեց Վարդուհի Մելիքյանը, գրչանկարների հեղինակ՝ Արտակ Հախվերդյան:

Շեյթան դադի դամբարանների պեղման արդյունքներին (1887–1888 թթ., 138 դամբարան), տեղեկացնում է, որ դրանցից յուրաքանչյուրում կար մեկական բրոնզե շքասեղ՝ երբեմն զարդարված շղթայով կամ զանգույակներով²:

Երվանդ Լալայանը Սևանա լճի հարավային և արևելյան ափերին իր պեղած 516 դամբարաններից գտնված նյութերից շքասեղների վերաբերյալ գրում է, որ դրանք շատ քիչ քանակությամբ են հայտնաբերվել, բաժանվում են առանձին տիպերի, որոնցում առկա են մեզ հետաքրքրող տիպերից՝ երկճյուղ-կենդանագլուխ, հնգելուստ գլխիկներով և այլ տիպի շքասեղներ³:

Շիրակի տարածքից հայտնի շքասեղների ժամանակագրության հարցերին է անդրադաձել Տ.Խաչատրյանը⁴: Լոռի բերդի՝ Միջին բրոնզի թռեղք-վանածորյան հարուստ մշակույթին վերագրվող դամբարաններից գտնված շքասեղների վերաբերյալ տեղեկություններ է հաղորդում Ս. Դևեճյանը⁵: Բ. Տելխովս իր՝ կենտրոնական Կովկասի պատմամշակութային զարգացմանը վերաբերող աշխատությունում մեծ տեղ է հատկացրել Թլիի հնագիտական հուշարձանից հայտնի հարյուրավոր շքասեղների ուսումնասիրության հարցերին և տիպաբանությանը⁶:

Ներկա տվյալների հիման վրա կարող ենք ասել, որ ՀՀ տարածքի շքասեղների հնագույն նմուշները պատրաստվել են ոսկրից և հայտնի են Առատաշենի, Ակնաշենի, Արենի 1-ի, Գողեձորի մ.թ.ա. 6–4-րդ հազարամյակների առաջին քառորդի սահմաններում թվագրվող նեոլիթ-էնեոլիթյան շերտերից⁷: Բրոնզից պատրաստված շքասեղների վաղ օրինակները հանդես են գալիս վաղ բրոնզի դարից: Մասնավորապես, երկպարույր գլխիկներով շքասեղների օրինակներ են պեղվել կուրարաքսյան մշակույթի տարբեր փուլերին վերաբերող բնակատեղիներում և դամբարաններում⁸:

Մասնագիտական գրականության մեջ շքասեղները հիշատակվում են տարբեր անվանումներով՝ *քորոց*, *զարդասեղ*, *գնդասեղ*, *զարդաքորոց*, ևն: Որպես կանոն, շքասեղների դասակարգման համար հիմք է ընդունվում գլխիկի կառուցվածքը:

Քարաշամբի շքասեղների տիպերը

1-ին տիպին ենք դասել թիվ 50 և 555 դամբարաններից գտնված սնկաձև գլխիկով շքասեղները: Դրանք լինում են երկու տարբերակներով՝ ա) գլխիկի տակ ձվաձև անցքով [աղ.1, նկ.1] և բ) առանց անցքի [աղ.1, նկ.2]: Երկու օրինակների խրոցները՝ կարճ, կտրվածքում կլոր կամ վերին կեսում կլոր, ստորինում՝ քառակող ձողեր են: Դամբարաններից հայտնաբերված՝ թռեղք-վանածո-

² Morgan de 1889, 45–55.

³ Լալայան 1931, 180–183, նկ. 156–159:

⁴ Хачатрян 1975, 186–187.

⁵ Դևեճյան 2006, 124:

⁶ Техов 1977, 34–51, 148–150, 156–160.

⁷ Ըստ Պ.Ս. Ավետիսյանի և Ռ.Ս. Բադալյանի բանավոր հաղորդման:

⁸ Кушнарева, Чубинишвили 1970, рис. 43/1, 2, 3; Սիմոնյան 2013, 30:

ոյան մշակույթին բնորոշ նյութի քննությունը թույլ է տալիս այն թվագրել մ.թ.ա. 19–18-րդ դարերով:

Սևկաձն գլխիկ և միջանցիկ անցք ունեցող շքասեղներ հայտնի են Լոռի բերդի հնավայրի՝ թռեղք-վանաձորյան մշակույթին պատկանող թիվ 94 դամբարանից⁹, Միջին բրոնզի տարբեր փուլերին վերագրելի այնպիսի հուշարձաններից, ինչպիսիք են Կարմիր վանքը, Ռվելի գյուղի թիվ 61 դամբարանը, Նուլին¹⁰, նն: Առաջին տարբերակի նմուշը շատ նման է Թռեղքի թիվ 17 դամբարանաբլուրից հայտնի արծաթե օրնակներին՝ միակ տարբերությամբ, որ Թռեղքի օրնակներում գլխիկի տակ միջանցիկ անցքը կլոր է¹¹: Երկրորդ տարբերակին ձևով մոտ է Թլիի թիվ 43 դամբարանի օրնակը: Ընդ որում, ըստ Բ.Տեխովի՝ այս ձևերը հատկապես լայն տարածում են ստանում մ.թ.ա. 14–12-րդ դարերով թվագրվող դամբարաններում¹²:

2-րդ տիպին ենք վերագրում թիվ 321 դամբարանից գտնված բրգաձև գլխիկով շքասեղը¹³: Այն ունի ուռուցիկ եզրագծերով քառանիստ-բրգաձև գլխիկ [աղ.1, նկ.3]: Սրացող ծայրով խրոցը վերին կեսում՝ գլխիկի տակ, քառակող է (մոտ 0,7 մմ երկարությամբ հատված), ստորինում՝ կլոր: Ձվաձև անցքը գտնվում է քառակող հատվածի տակ՝ ձողի լայնացող մասում: Ուղեկցող նյութերը բնորոշ են թռեղք-վանաձորյան մշակույթի «ծաղկման փուլի» համալիրներին հաջորդող Հառիճ-Թրելիի խմբի դամբարաններին, որոնք ներկայումս թվագրվում են մ.թ.ա 18–17-րդ դդ. սահմանագծից մինչև մ.թ.ա. 16-րդ դ. վերջին քառորդն ընկած սահմաններում¹⁴:

Քարաշամբյան նմուշին ձևով շատ մոտ են Թրելիի համաժամանակյա մի շարք դամբարաններից հայտնաբերված շքասեղները (դամբ. թիվ 43, 53, 99)¹⁵: Այդպիսիք հայտնի են նաև մոտավորապես նույն դարերով թվագրվող կարմիր-բերդյան, կարմիրվանքյան մշակույթներին վերագրված Վերին Նավերի (դամբ. թիվ 12 և 13)¹⁶, Մեծամորի (դամբ. թիվ 31)¹⁷, Ծաղկալանջի (դամբ. թիվ 8) դամբարաններից¹⁸, Ագնեբյուրտի¹⁹ համալիրներից, մ.թ.ա.16–15-րդ դարերով թվագրված Թլիի թիվ 59 դամբարանից²⁰: Ագնեբյուրտի օրնակները առանձնանում են գլխիկի նիստերի սուր ընդգծվածությամբ: Շքասեղների այս տիպի վաղա-

⁹ Դևեջյան 2006, 124, աղ.6/8, նկ.112/3:

¹⁰ Мартиросян 1964, 54–55, рис.20а-1, Гамбашидзе, Квижинадзе 1981, 60, табл. XXXV/20, Куфтин 1949, 33–34, табл. XVII/1.

¹¹ Жоржикашвили, Гогодзе 1974, 96, табл.87/731.

¹² Техов 1971, 103, рис.28.

¹³ Պետրոսյան 2014, 2, 283, աղ. I/4:

¹⁴ Ավետիսյան 2014, 37–38:

¹⁵ Абрамишвили 1978, рис.19/410, рис.23/431,432, Абрамишвили, Рамишвили 1976, 27, табл. XX/2.

¹⁶ Симонян 1990, 205; Արեշյան և այլք, 1979, 212:

¹⁷ Khanzadian 1995, 17–20, pl.4.1.

¹⁸ Badalyan, Avetisyan 2007, 276, pl. IV/15.

¹⁹ Bahşaliev 1997, plate VIII/10-13, IX.

²⁰ Техов 1971, 102–103, рис.27–6, 7; Техов 1980, табл.24/1, 2, 4.

գույն օրինակները տեսանելի են թռեղք-վանաձորյան մշակույթի վաղ փուլերում, ինչի մասին են վկայում մ.թ.ա. 21–19-րդ դարերով թվագրվող Լոռի բերդի՝ թիվ 61 և 61-1 դամբարաններից հայտնաբերված նմուշները²¹։ Քննարկվող զարդաձևի գոյատևման վերին սահմանն, ըստ ամենայնի, պետք է համարել մ.թ.ա. 16–15-րդ դարերը։ Մեզ հայտնի ամենաուշ տարբերակը՝ Միջին բրոնզից Ուշ բրոնզի անցման փուլի նյութերով, Ցագվիլի թիվ 40 դամբարանից հայտնաբերված օրինակն է²²։

3-րդ տիպը կազմում են հնգելուստ գլխիկով օրինակները, որոնցից հայտնի է 3 նմուշ։ Այս տիպի շքասեղների գլխիկներն օժտված են մեկ կենտրոնական և չորս կողային ելուստներով։ Կտրվածքում կլոր ձողի վերին՝ լայնացող հատվածում ունեն անցքեր։ Ելուստների չափերն ու ձևերը թույլ են տալիս այս տիպը ստորաբաժանել երկու տարբերակի։

ա) տարբերակին վերաբերող՝ թիվ 750 դամբարանից գտնված օրինակը չափերով առավել խոշոր է [աղ.1, նկ.4]։ Ունի կանոնավոր գլխիկ. համաչափ ելուստները, ճառագայթելով կենտրոնից, աստիճանաբար լայնանում են՝ եզրափակվելով 0.5 մմ տրամագիծ ունեցող ուսպյակաձև-ուռուցիկ մակերևույթով։ Խորոցը կտրվածքում կլոր է՝ հաստացող մասի վրա կլոր անցքով։ Անցքի և գլխիկի միջակա հատվածը զարդարված է երեք ակոսագոտիներով։ Թվագրվում է 19–18-րդ դարերով (Միջին բրոնզ՝ թռեղք-վանաձորյան մշակույթ)։

բ) տարբերակ։ Թիվ 675 [աղ.1, նկ.5] և 725 [աղ.1, նկ.6] դամբարաններից գտնված երկրորդ տարբերակի նմուշների գլխիկների ելուստները համեմատաբար կարճ են, կլորավուն և ոչ-համաչափ։ Օրինակներից մեկի ձողն ավելի երկար է, կլոր անցքը գլխիկից ներքև՝ ձվաձև հաստացող հատվածում է [աղ.1, նկ.5]։ Թվագրվում է մ.թ.ա. 18–16-րդ դարերով (դամբարաններից հայտնաբերված նյութերը բնորոշ են կարմիրբերդյան և սևան-արցախյան մշակույթներին)։ Ուշ բրոնզի երկրորդ փուլին բնորոշ նյութերով թիվ 725 դամբարանի օրինակը հնարավոր է թվագրել մ.թ.ա. 15-րդ դ. վերջ – 13-րդ դ. առաջին կեսով։

Հնգելուստ գլխիկով շքասեղների ա) տարբերակին մոտ ձևերով օրինակներ ունենք մ.թ.ա. 18–16-րդ դարերով թվագրվող կարմիրբերդյան մշակույթին բնորոշ նյութերով Մեծամորի թիվ 57 դամբարանում²³, կարմիրվանքյան նյութերով Ն.Վ. Ֆյոդորովի հավաքածուում²⁴, ինչպես նաև Ուշ բրոնզի առաջին և երկրորդ փուլերի՝ մ.թ.ա 16–15-րդ դարերից մինչև 13-րդ դ. առաջին կես թվագրվող դամբարաններում (Արթիկի թիվ 203, 466, 535, Թլիի թիվ 56, Ցագվիլի թիվ 91²⁵)։

բ) տարբերակի նմուշներին կրկնող հատկանիշներով շքասեղների օրինակները հայտնի են մ.թ.ա. 15-րդ դ. երկրորդ կեսից մինչև 13-րդ դ. կեսն ընկած ժամանակահատվածով թվագրվող Հոռոմի թիվ 87 դամբարանից²⁶, Թլիի

²¹ Դեմեջյան 2006, 124, նկ. 79/2, 80/6:

²² Рамишвили 1981, 52, табл. XXX/174.

²³ Khazadian 1995, 23, pl. III/1, pl. II/1.

²⁴ Bahşaliev 1997, pl. 8/2, 3.

²⁵ Хачатрян 1979, 192, 317; Техов 1980, 9, табл. 21, рис. II/9, 8; Рамишвили 1982, 35, табл. XXI.

²⁶ Gevorgyan 2017, 146, fig. 1–3.

մ.թ.ա. 16–13-րդ դդ. թվագրվող բազմաթիվ դամբարաններից (դամբ. թիվ 27, 33, 43, 203, նս²⁷): Հարկ է նշել, որ Բ.Տեխովը դրանք համարում է տեղական արտադրանք՝ որպես կենտրոն առանձնացնելով Մեծ Լիախվի կիրճը: Թլիի պեղումներով փաստագրվել է նաև, որ համեմատաբար փոքր չափերի՝ հնգելուստ գլխիկով շքասեղները ծառայել են որպես գլխազարդ, իսկ առավել խոշորները գտնվել են կմախքի կրծքավանդակի կամ ուսուկրերի մոտ²⁸:

Հնգելուստ գլխիկով շքասեղների՝ մեզ հայտնի օրինակների համեմատականները ցույց են տալիս, որ վերն առանձնացված ձևերից բացի՝ տարածաշրջանում դրանք հանդես են գալիս բազմաթիվ տարբերակներով: Նախքան թռեղք-վանաձորյան մշակույթի միջին փուլին բնորոշ նյութերով Քարաշամբի 750 դամբարանի պեղումները՝ հնգելուստ գլխիկով շքասեղների՝ մեր առանձնացրած առաջին տարբերակի վաղագույն օրինակները հայտնի էին կարմիր-բերդյան/կարմիրվանքյան մշակույթով բնորոշվող համալիրներից: Ակնհայտ է նաև, որ այս զարդաձևն իր բոլոր տարբերակներով լայն տարածում է ստանում Ուշ բրոնզի վաղ փուլերում՝ մ.թ.ա. 15–13-րդ դարերում: Հնգելուստ գլխիկով շքասեղների օրինակներ են պեղվել նաև վաղ երկաթի դարի համալիրներում, օրինակ՝ Հոռոմի թիվ 124 դամբարանում, Շիրակավանում՝ «ավերված դամբարանում»²⁹, Թլիում³⁰:

4-րդ տիպ: Ի տարբերություն վերը քննարկված շքասեղների անզարդ՝ «պարզ» ձևերի, ուշ բրոնզի դարում հայտնվում են մեծ վարպետությամբ և բարձր ոճով զարդարված օրինակներ: Սրանց մեջ առանձնանում են Քարաշամբում պեղված՝ կապողով օժտված գդակավոր շքասեղները, որոնք խմբավորել ենք **4-րդ տիպ**ում: Շքասեղների վերին հատվածների զարդաբանվածքի հորինվածքային տարբերությունները նկատի ունենալով՝ դրանք կարելի է ստորաբաժանել երկու առանձին տարբերակների: Երկու նմուշներն էլ ունեն դեպի ստորին ծայրը աստիճանաբար բարակող, կտրվածքում կլոր ձողից պատրաստված խրոցներ:

ա) տարբերակը ներկայացված է թիվ 613 դամբարանի շքասեղով [աղ. 2, նկ. 1]: Երկարավուն գլխիկը վերին հատվածում եզրափակվում է հատած կոն հիշեցնող պսակով (գդակով), իսկ ստորին հատվածում՝ ձողը բոլորող ռելիեֆ գոտիով, որի վրա «հենված» է կապողը: Պսակի և բոլորագոտու միջակա տիրույթը երկու կողմից հավելազարդված է հակադիր ուղղություններով պտտվող զույգ պարույրների վերադիր զարդապատկերներով: Շքասեղի խրոցը վերնամասում կարծես թե հարդարված է ծաղկաթերթեր հիշեցնող պատկերով (այս հատվածը խիստ մաշված է): Ուշ բրոնզի ավարտական փուլին բնորոշ նյութերով դամբարանից գտնված զարդի այս օրինակը թվագրվում է մ.թ.ա. 13–12-րդ դարերով:

²⁷ Техов 1977, 41–42, рис.16/1, 2; 19/ 1, 9; 21/6–8; 22/ 1, 2; Техов 1980, 7–8, 11, табл.8, рис1/1, 2, табл.9 рис.2/1, 2, табл.15, рис.2/6–8, табл.29/1, 2.

²⁸ Техов 1977, 41.

²⁹ Տնն Սարդարապատի հուշահամալիր. Հայոց ազգագրության և ազատագրական պայքարի պատմության ազգային թանգարան, ՀԱՊԹ, 1978թ., 266/150, Հ-6:

³⁰ Техов 1977, 41; Gevorgyan 2017, XI, 146.

բ) տարբերակին ենք դասել թիվ 593 դամբարանից գտնված, իրար վրա՝ կրկնապսակ գլխիկով օրինակը [աղ.2, նկ.2]: Գլխիկի ավարտական՝ կիսագնդաձև մակերևույթով պսակը զարդարված է խորադիր գծերով, որոնք այն բաժանում են չորս հավասար՝ կենտրոնում փոսիկներով զարդարված եռանկյունիների: Շքասեղի գլխիկի ստորին մասը կազմող մյուս պսակը ձևավորված է ռելիեֆ բոլորագոտով, որը վերին պսակից և խրոցից սահմանազատվում է երեքական ակոսագոտիներով: Ռելիեֆ բոլորագոտու մակերևույթն, իր հերթին, պատված է մատնեքազարդով: Կրկնապսակ գլխիկի տակ շքասեղի ձողին ուղղահայաց դիրքով ամրացված է կապօղակ: Դամբարանից հայտնաբերված խեցեղենի՝ Ուշ բրոնզի երկրորդ փուլին բնորոշ օրինակները թույլ են տալիս շքասեղի վերոհիշյալ նմուշը թվագրել մ.թ.ա. 15-րդ դ. վերջից 13-րդ դ. առաջին կեսն ընկած ժամանակահատվածով:

Կապօղով շքասեղներ հայտնի են Արթիկի՝ մ.թ.ա.14–13-րդ դարերով թվագրվող թիվ 2, 6, 118, 432, 640 դամբարաններից³¹, Մուսիերիում դը Մորգանի պեղած մի դամբարանից³²: Որոշ ընդհանրություններ ունեն երկրորդ տարբերակի օրինակը և Մապուրցլեի թիվ 1 դամբարանից գտնված երեք շքասեղները, որոնք թվագրվում են մ.թ.ա. 14–12-րդ դարերով³³: Վերոնշյալ շքասեղներից և ոչ մեկը քարաշամբյան տարբերակների անմիջական զուգահեռները չեն:

5-րդ տիպին ենք դասել գալարաձև ծավված գլխիկով շքասեղները, որոնք ներկայացված են երկու՝ օղակաձև/ձվաձև ոլորված կամ ծավված վերնամաս ունեցող տարբերակներով:

ա) տարբերակում ընդգրկված է 4 շքասեղ, որոնցից երկուսը գտնվել են՝ թիվ 251, և մեկական օրնակով՝ թիվ 625 և 678 դամբարաններից: Այս տարբերակի շքասեղների գլխիկները ստացվել են կլոր ձողի վերին հատվածը տափակեցնելու, ապա ոլորելու միջոցով: Թիվ 251 դամբարանի օրինակներում շքասեղի 1.5 պտույտով գալարափաթ գլխիկները քիչ գոգավոր են [աղ.2, նկ.6, 7]: Երկու շքասեղներն էլ ձևով և չափերով (գլխիկի լայնություն, ձողի հաստություն, ևն) միմյանց ճիշտ կրկնօրինակ են: Թիվ 625 [աղ.2, նկ.4] և 678 [աղ.2, նկ.5] դամբարանների շքասեղները պատրաստված են շատ ավելի բարակ, թեթև ձողից, ունեն ողորկ մակերես: Այս երկուսը իրարից տարբերվում են խրոցների տրամագծով և գալարափաթ գլխիկների պտույտների քանակով (625-ի գլխիկը ոլորած է մեկ, իսկ 678-ինը՝ 1.5 պտույտ): Քննարկվող տարբերակի քարաշամբյան բոլոր օրինակներն էլ հայտնաբերվել են Ուշ բրոնզի ավարտական փուլին բնորոշ (մ.թ.ա. 13–12-րդ դդ.) նյութերով դամբարաններում:

Ոլորուն գլխիկով շքասեղների վաղ օրինակները, տարածաշրջանում հայտնվելով վաղ բրոնզի դարաշրջանում³⁴, զանգվածային տարածում են ստանում միջին և ուշ բրոնզի դարերում (տես, օրինակ, Սամթավրոյի թիվ 16, Վերին Նավերի թիվ 9, Արթիկի թիվ 109, Շիրակավանի թիվ 58 և թիվ 88 դամբարան-

³¹ Хачатрян 1979, 109, 112, 160, 301, 402; Хачатрян 1975, 186–187, рис. 91.

³² Morgan de 1889, 123, fig. 98.

³³ Абрамишвили и др. 1980, 49–50, табл. XXIX.

³⁴ Սարգսյան 1967, 164, աղ. XLVI/6:

ներից³⁵, ևն): Քննարկվող տիպին վերագրելի՝ Թալիսի թիվ 57 դամբարանից գտնված օրինակը թվագրվում է մ.թ.ա. 12–11-րդ դարերով³⁶: Շքասեղների այս տիպին բնորոշ մեծաքանակ օրինակներ հայտնի են Վրաստանի՝ մ.թ.ա 14–13-րդ դդ., ինչպես նաև մ.թ.ա. 12–10-րդ դդ. հուշարձաններից³⁷:

բ) տարբերակը ներկայացված է թիվ 455 դամբարանից գտնված՝ ծալված գլխիկ ունեցող շքասեղով [աղ.2, նկ.3]: Գլխիկը ստացվել է ձողի վերին հատվածը մինչև թիթեղ ստանալու աստիճանը ծեծելու և խրոցի վրա կիպ ծալելու միջոցով այնպես, որ գագաթին միջանցիկ անցք է գոյացել: Խրոցը կտրվածքում գրեթե ուղղանկյուն է, դեպի ստորին ծայրը աստիճանաբար բարակում է: Դամբարանից հայտնաբերված խեցանոթների տեսականին բնորոշ է Ուշ բրոնզի երկրորդ փուլին (մ.թ.ա. 15-րդ դ. վերջից 13-րդ առաջին կես): Մեզ առայժմ հայտնի չէ քննարկված տարբերակի որևէ զուգահեռ:

6-րդ տիպին ենք դասել թիվ 444 դամբարանի՝ սրացող վերնամասով շքասեղը [աղ.3, նկ.3]: Խրոցը հատույթում կլոր է, վերին մասում ունի լայն բացված ձվածիր անցք: Անցքից վերև շքասեղի ձողի շարունակությունը կազմող՝ բթացող ծայրով վերնամասը նույնպես կտրվածքում կլոր է: Նշված զարդերը տարբեր հուշարձաններում գտնվել են բաղադրյալ՝ վերնամասին ազուցված ոսկուց, արծաթից, անտիմոնից կամ ծովախխունջից գլխիկներով: Կարծում ենք, որ քարաշամբյան այս օրինակը նույնպես ունեցել է բաղադրյալ գլխիկ: Թիվ 444 դամբարանում արձանագրված իրավիճակը թույլ է տալիս եզրակացնել, որ այստեղ առնվազն երեք անգամ թաղում է կատարվել: Երկաթի լայն յուրացման շրջանում կատարված թաղման հետևանքով հիմնովին խաթարվել է վաղ երկաթի դարին բնորոշ նյութերի բեկորներով վերականգնվող նախորդ թաղումը, որն էլ, իր հերթին, հիմնովին խաթարել էր սկզբնական՝ Ուշ բրոնզի վաղ փուլի թաղումը: Շքասեղի տարբեր մասերը բացվել են բազմակի անգամ խաթարված շերտի տարբեր հատվածներից, ինչը թույլ չի տալիս այն հստակ շաղկապել վերոհիշյալ փուլերի մասին վկայող նյութերին, և քննարկվող նյութի թվագրության հարցը դարձնում է խնդրահարույց:

Այս տիպի շքասեղներ հայտնի են թռեղք-վանաձորյան մշակույթի վաղ փուլերին բնորոշ նյութեր ունեցող Ներքին Նավերի թիվ 4 դամբարանից, որը Հ.Սիմոնյանը վերագրել է միջին բրոնզի դարի ամենավաղ փուլին և թվագրել մ.թ.ա. 25–23-րդ դարերով³⁸, Մոզի թիվ 2 դամբարանից՝ սնկաձև գլխիկով շքասեղի հետ³⁹: Քննարկվող շքասեղի զուգահեռն ունենք նաև մ.թ.ա. 17–16-րդ դարերով թվագրվող, կարմիրբերդյան մշակույթին վերագրելի Մեծամորի թիվ 31 դամբարանից՝ բրգաձև գլխիկով շքասեղի հետ⁴⁰: Ի տարբերություն

³⁵ Садрадзе 1993, табл.IV; Սիմոնյան 2006, Ա, 80–81, աղ.XVI; Хачатрян 1979, 36, 156; Թորոպյան և այլք 2002, 48, 58, աղ. XXX/7, XXXVIII/3:

³⁶ Ավետիսյան, Ավետիսյան 2006, 38–39, 53, աղ. 62/5:

³⁷ Тушишвили 1981, 91–94, табл.XLI/15, 18, 28, XLIII/16, 28; Тушишвили и др.1982, 23–26, табл. XXIX/7,8; Texov 1977, 148–150, рис. 106/ 17, 18, 20–22.

³⁸ Սիմոնյան 2010, 7–17, նկ. 3–6:

³⁹ Xnkikyan 2002, 23, pl. IV/14.

⁴⁰ Khanzadian 1995, 19–20, pl. 4.2.

Քարաշամբի օրինակի՝ վերջինիս գլխիկի ծայրը սրված է, ինչպես Ցագվլիից հայտնի օրինակներինը, որոնք՝ նշված սրացող մասի վրա կրել են *անսրիննից* (*ծարիր, սուրմա*) բրգաձև գլխիկներ և վերագրվել են միջինից ուշ բրոնզ անցումային փուլին⁴¹։ Ցագվլիի թիվ 91 դամբարանից էլ գտնվել է քարաշամբյանի ձևը կրկնող օրինակը, որը թվագրվում է ուշ բրոնզի վաղ փուլով⁴²։ Դամբարանից հայտնաբերված առավել վաղ՝ Ուշ բրոնզին բնորոշ նյութերը և բերված համեմատականները թույլ են տալիս շքասեղի քննարկվող նմուշը թվագրել ուշ բրոնզի վաղ փուլով՝ մ.թ.ա. 15–14-րդ դարերով։

Վերը դիտարկեցինք քարաշամբյան շքասեղների՝ միջին և ուշ բրոնզի դարաշրջանների տարբեր փուլերին բնորոշ ձևերը։ Հաջորդիվ ներկայացվելիք վերջին երկու տիպերը համալրում են շքասեղների՝ երկաթի դարում տարածում գտած օրինակների շարքերը։

7-րդ տիպ։ Մ.թ.ա. 12–11-րդ դարերով թվագրվող թիվ 182 դամբարանից գտնված քառակող գլխիկ ունեցող շքասեղը դասել ենք այս տիպին [աղ.3, նկ.4]։ Այն ունի ուղղանկյուն՝ չորս կողերը հորիզոնական կարճ գծիկներով ոճավորված վերնամաս և կտրվածքում կլոր հաստ խրոց։ Գլխիկից ձողի անցման հատվածում շքասեղն ունի կլոր անցք։ Քառակող վերնամասի և խրոցի չափերի հարաբերակցությունը գրեթե հավասար է։

Այս տիպի զուգահեռները հայտնի են դը Մորգանի պեղած Մուսիերիի ամենավաղ դամբարաններց⁴³, Սաֆար Խարաբայի մ.թ.ա. 12–9-րդ դարերին բնորոշ նյութերով հայտնի թիվ 20 և 34, Դմանիսիի դամբարանադաշտի՝ Ուշ բրոնզ–Վաղ երկաթի թիվ 4 դամբարաններից⁴⁴, են։ Բերված զուգահեռները ցույց են տալիս, որ այս տիպը, ուշ բրոնզի վերջին շրջանում հայտնվելով, առավել լայն տարածում է ստանում վաղ երկաթի դարում և առավել հայտնի է Վրաստանի հուշարձաններից։

8-րդ տիպին ենք դասում կենդանակերպ երկճյուղ գլխիկով շքասեղները։ Գտնվել են թիվ 644 և 674 դամբարաններից, հայտնի են երկու՝ կենդանագլուխ և թռչնագլուխ տարբերակներով [աղ.3, նկ.1, 2]։ Երկու օրինակներում էլ կենդանիների/թռչունների՝ հակադիր կողմեր ուղղված գլուխները ճյուղավորվում են կտրվածքում ձվաձև հիմքից։

ա) տարբերակում [աղ.3, նկ.1] կենդանիների գլուխներն արտահայտված են լավ ուրվագծված ականջներով և սրացող դնչով։ Երախն ընդգծված է փոքրիկ ակոսի միջոցով։ Դրանք ճյուղավորվում են եռանկյունաձև հիմքից, որն էլ կենտրոնում կրում է հիմքի ձևը կրկնող անցք։ Հիմքի տակ՝ ձողի վերնամասում, շքասեղը գոտեզարդված է 4 ակոսներով։ Շքասեղի սրացող ծայրով խրոցը կտրվածքում կլոր է։

⁴¹ Рамишвили 1981, 55, табл. XXIX/205.

⁴² Рамишвили 1982, 35, табл. XXI.

⁴³ Morgan de 1889, 118, fig. 90.

⁴⁴ Куфтин 1941, 65, 70, таб. XXXVIII, рис. 80–2; Кахиани и др. 1985, 30, табл. XXXIV.

բ) տարբերակին վերաբերող օրինակում գույգ թռչունների գլուխները ներկայացված են կլոր, ռեկինֆ, լավ արտահայտված աչքերով, տափակ, լայն, փոքր-ինչ բացված կտուցներով, կարճ պարանոցներով [աղ.3, նկ.2]: Գլուխները ճյուղավորվում են սեղանաձև հիմքից, որի կենտրոնում կա ձվաձև անցք: Շքասեղի խրոցը վերին հատվածում՝ սեղանաձև հիմքի տակ, ոճավորված է տակառաձև մակերևույթով գնդիկազարդերով: Դամբարաններից հայտնաբերված գույքի տեսականին գուգորդվում է Հ.Մարտիրոսյանի առանձնացրած վաղ ուրարտական համալիրների նյութերի հետ, ինչը թույլ է տալիս այս շքասեղները թվագրել ոչ վաղ, քան մ.թ.ա. 8-րդ դարով:

Երկճյուղ կենդանակերպ գլխիկով շքասեղների զուգահեռները հայտնի են Աստղի բլուրից (Եղնիկներ, մ.թ.ա. 7–6-րդ դդ.)⁴⁵, Ծովակ (հնում՝ Զաղալու) գյուղի տարածքում Ե.Լալայանի պեղած դամբարանից⁴⁶, Տախտիձիրիի թիվ 5 դամբարանից⁴⁷, որտեղի օրինակը ոճավորումով Քարաշամբի թռչնագլուխ շքասեղի գրեթե կրկնօրինակն է, բայց՝ դրա խոյազուլիս տարբերակը, Սերժեն Յուրտի թիվ 35 դամբարանից (երկու օրինակ, ձիերի գլուխներ նույն կաղապարից, 9-րդ դ. վերջ – 8-րդ դ.) և այլ հուշարձաններից: Ընդհանուր առմամբ, մինչև 20-րդ դարի 80-ականները մասնագիտական գրականության մեջ առկա տվյալներով երկճյուղ շքասեղներ՝ զարդարված ձիերի, խոյերի, եղնիկների գլուխներով, մեծ քանակությամբ գտնվել էին Հյուսիսային Կովկասի հուշարձաններից, և շատ քչերը՝ Հայաստանից ու Վրաստանից, ինչը որոշ ուսումնասիրողների հիմք է տվել այս տիպը վերագրելու կոբանյան մշակույթին՝ թվագրելով այն մ.թ.ա. 10–5-րդ դարերով⁴⁸:

Եզրափակում

Մասնագիտական գրականության մեջ շքասեղների դասակարգմանը միտված ուսումնասիրությունները կարևորվում են մի շարք առումներով:

Քանի որ շքասեղները դիտարկվում են որպես՝ ա) գլխազարդ և բ) հագուկապի պիտույք՝ հագուստի մաս, հետևաբար դամբարաններում շքասեղների տեղադրության և համատեքստի փաստագրումները հաճախ թույլ են տալիս վերակազմել թաղված հանգուցյալի գլխի հարդարանքն ու հագուստը: Սրանք էլ, իրենց հերթին, ազգաբանական և մշակութաբանական առանձնահատկությունների փաստագրման կարևոր բաղադրատարր են: Ավելին, թաղումն ուղեկցող գույքի տեսականու այլ նմուշների հետ միասին՝ այս զարդատեսակը (թաղման ծեսի համատեքստում) ցուցիչ է տվյալ հանրության սոցիալական և սեռատարիքային տարբերակվածության ու կառուցվածքի վերակազմության համար:

Այս առնչությամբ ուշագրավ է Քարաշամբի թիվ 182 դամբարանում *in situ* բացված պատկերը: Թաղման խցում ամփոփված՝ հասուն տարիքի տղա-

⁴⁵ Есаян 1968, 90, табл. IV/10; Есаян 1976, 152–153, табл. 140, рис. 10.

⁴⁶ Լալայան 1931, 183, նկ. 159:

⁴⁷ Gogibiridze 2008, 169, pl. I/5.

⁴⁸ Козенкова 1972, 12–15, рис. 1/6, 7.

մարդն, ըստ ամենայնի, զինվորական վերնախավի ներկայացուցիչ է. ուղեկցող գույքի կազմում առկա են նաև դաշույն, նիզակ: Շքաստըն արձանագրվել է կմախքի գանգի մոտ, որին կիպ գտնվել է նաև մի զրահակոճակ: *In situ* պատկերից երևում է, որ այս երկուսն օգտագործվել են միմյանց համադրությամբ:

Դասդասված և տիպաբանական միավորների զուգահեռներով ներկայացված շքաստեղները խիստ զգայուն ցուցիչ են որոշակի հնագիտական մշակույթների տեղային-ժամանակագրական, տեղային-տարածական դրսևորումների: Հատկանշական են թռեղք-վանաձորյան մշակույթի գույքի կազմում առաջին անգամ արձանագրված շքաստեղների նմուշները, որոնք լրացնում են դրանց մշակութա-ժամանակագրական պատկանելության մասին մինչ օրս ունեցած մեր պատկերացումները:

Որպես դեկորատիվ-կիրառական արվեստի հետաքրքրական նմուշներ՝ խնդրո առարկա զարդատեսակը տվյալ հանրույթի գեղարվեստական ընկալումների, շրջակա աշխարհի գեղարվեստական արտացոլման ուսումնասիրության կարևորագույն աղբյուր է: Ուշագրավ նմուշներ են նաև երկնյուղ կենդանակերպ գլխիկով շքաստեղները: Այս տիպին առավել մոտ օրինակները հայտնի են Հյուսիսային Կովկասից (Հայաստանի տարածքում ունենք հատուկ նմուշներ): Այդուհանդերձ, քարաշամբյան օրինակները ոճական հատկանիշներով, ներկայացված կենդանատեսակներով ակնհայտորեն տարբերվում են նշվածներից և, ամենայն հավանականությամբ, պետք է վերագրվեն լճաշեն-մեծամորյան մշակույթին:

ՀԱՊԱՎՈՒՄՆԵՐ

դամբ. դամբարան

ՕԳՏԱԳՈՐԾՎԱԾ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

ԱՎԵՏԻՍՅԱՆ, ԱՎԵՏԻՍՅԱՆ 2006

Ավետիսյան Հ. Գ., Ավետիսյան Պ. Ս., Արարատյան դաշտի մշակույթը մ.թ.ա. XI–VI դարերում, Երևան, ԵՊՀ հրատ., 2006:

ԱՎԵՏԻՍՅԱՆ 2014

Ավետիսյան Պ. Ս., Հայկական լեռնաշխարհը մ.թ.ա. XXIV–IX դարերում (սոցիալ- մշակութային ձևավորումների դինամիկան ըստ հնագիտական տվյալների) Է.00.03 «Հնագիտություն» մասնագիտությամբ պ.գ.դ. աստիճանի հայցման գիտական զեկուցում, Երևան, ՀՀ ԳԱԱ ՀԱԻ, 2014:

ԱՐԵՇՅԱՆ և այլք 1979

Արեշյան Գ. Ե., Սիմոնյան Հ. Ե., Սարգսյան Գ. Գ., Քոչարյան Գ. Գ., Օհանյան Հ. Ա., Հայագիտական կենտրոնի 1977–78թթ. դաշտային հնագիտական աշխատանքները // Բանբեր Երևանի համալսարանի, 1979, № 2 (38), 205–224:

ԴԵԻԵՋՅԱՆ 2006

Դևեյան Ս. Հ., Լոռի բերդ II (միջին բրոնզ), Երևան, «Գիտություն», 2006:

ԼԱԼԱՅԱՆ 1931

Լալայան Ե. Ա., Դամբանների պեղումները խորհրդային Հայաստանում, Յերևան, Պետհրատ, 1931:

ՊԵՏՐՈՍՅԱՆ 2014

Պետրոսյան Լ. Ա., Պեղումներ Քարաշամբում (2010 թ.) // Լրաբեր հասարակական գիտությունների, Երևան, 2014, № 2, 279–293:

ՍԱՐԴԱՐՅԱՆ 1967

Սարգսյան Ա. Հ., Նախնադարյան հասարակությունը Հայաստանում, Երևան, ԵՊՀ հրատ., 1967:

ՍԻՄՈՆՅԱՆ 2006

Սիմոնյան Հ. Ե., Վերին Նավեր, Գիրք Ա (1976–1990 թթ. պեղումների արդյունքները), Երևան, ԵՊՀ հրատ., 2006:

ՍԻՄՈՆՅԱՆ 2010

Սիմոնյան Հ. Ե., Ներքին Նավերի № 4 Դամբարանը // Հուշարձան, Տարեգիրք Զ, Երևան, 2010, 7–20:

ՍԻՄՈՆՅԱՆ 2013

Սիմոնյան Հ. Ե., Հայաստանը վաղ բրոնզի դարում (Ք. ա. 3500–2400 թթ.) // Հայաստանի հնագիտական ժառանգությունը (խմբ. Հ. Ե. Սիմոնյան). Պատմամշակութային ժառանգության մատենաշար, հ. Է, Երևան, «Հուշարձան», 2013, 28–31:

ԱБРАМИШВИЛИ, РАМИШВИЛИ 1976

Абрамишвили Р. М., Рамишвили А. Т., Трельский Могильник и Поселения // Полевые археологические исследования в 1974 году, Тбилиси, «Мецниереба», 1976, 27–32.

ԱБРАМИШВИЛИ 1978

Абрамишвили Р. М., Основные итоги археологической экспедиции Большого Тбилиси, 1, «Мецниереба», 1978.

ԱБРАМИШВИЛИ և ժր. 1980

Абрамишвили Р. М., Апрегов Л., Глonti Л. И., Загнури А., Кахиани К. К., Небиеридзе Л. Д., Окропиридзе Н., Таташвили Т., Джавахишвили А. И., Археологические раскопки в Тбилиси // Полевые археологические исследования в 1977 году, Тбилиси, «Мецниереба», 1980, 39–54.

ԴԱՄԲԱՇԻԴՅԵ, ԿՎԻՋԻՆԱԴՅԵ 1981

Դամբաշիճե Օ. Տ., Կվիճինաճե Կ. Դ., Բաբայ Մեսխեթ-Դճախախեթայ էքսպեճիճի // Փոլեվե ախեոլոգիա էքսպեճիճի ինվեստիգաճիոն ին 1978 թու, Թբիլիսի, «Մեճնիերեբա», 1981, 57–64.

ԵՏԱԿՆ 1968

Եսայն Տ. Ա, Աստիբլուրսկի մոգիլնիկ // Վեստնիկ օբաշեստվեննայն աւաւ, 1968, № 6, 82–97.

ԵՏԱԿՆ 1976

Եսայն Տ. Ա, Դրեւնյա կուլտուրա փլեմեն Տեւերօստաւոչնոյ Արմենի (III–I տաս. ժո ռ. շ.) Երեւան, Իճժ. ԱՆ Արմ. ՏՏՐ, 1976.

ՋՐՋԻԿԱՏՎԻԼԻ, ԴՐԴԱԴՅԵ 1974

Ջորճիկաշվիլի Լ. Դ., Դոգաճե Յ. Մ., Փաւտնիկի Թրիալետի էփոխ ռաննեյ և սրեւնեյ բրոնզայ // Կատալոգ տրիալետսկիխ մատերիալօւ 2, Թբիլիսի, «Մեճնիերեբա», 1974.

ԿԱՒԻԱՆԻ և ժր. 1985

Կախիանի Կ. Կ., Իրեմաշվիլի Ս. Ա., Իորճանիշվիլի Ջ. Վ., Շկվիտանիճե Յ. Ր., Արխեոլոգիա էքսպեճիճի Մաշաւերսկոյ աւաղա ին 1982 թու, Թբիլիսի, «Մեճնիերեբա», 1985, 29–31.

ԿՐՅԵՆԿՐՐԱ 1972

Կոզենկօւ Վ. Ի., Օբ օճոմ տիպե կօբանսկիխ Բուաւօւկ // Կրատկե սօօբաշենիա Ինստիտուտա ախեոլոգիա, Վսթ. 132, Մօսկա, «Նաւա», 1972, 12–15.

КУФТИН 1941

Куфтин Б. А., Археологические раскопки в Триалети, 1 // Опыт периодизации памятников, Тбилиси, Изд. АН Груз. ССР, 1941.

КУФТИН 1949

Куфтин Б. А., Археологическая маршрутная экспедиция 1945 года в Юго-Осетию и Имеретию, Тбилиси, Изд. АН Груз. ССР, 1949.

КУШНАРЕВА, ЧУБИНИШВИЛИ 1970

Кушнарева К. Х., Чубинишвили Т. Н., Древние Культуры Южного Кавказа (V–III тыс. до н.э.), Ленинград, «Наука», 1970.

МАРТИРОСЯН 1964

Мартirosян А. А., Армения в эпоху бронзы и раннего железа, Ереван, Изд. АН Арм. ССР, 1964.

РАМИШВИЛИ 1981

Рамишвили А. Г., Археологические раскопки в с. Цагвли // Полевые археологические исследования в 1978 году, Тбилиси, «Мецниереба», 1981, 52–56.

РАМИШВИЛИ 1982

Рамишвили А. Г., Археологические Работы в с. Цагвли // Полевые археологические исследования в 1979 году, Тбилиси, «Мецниереба», 1982, 34–37.

САДРАДЗЕ 1993

Садрадзе В. Г., Археологические памятники «Мцхета Великой» эпохи средней бронзы (вопросы хронологии и периодизации памятников Шида-Картли), Тбилиси, «Мецниереба», 1993.

СИМОНЯН 1990

Симонян А. Е., Новая трактовка социокультурной общности эпохи средней бронзы Армении // Историко-филологический журнал, Ереван, 1990, №1 (128), 188–208.

ТЕХОВ 1971

Техов Б. В., Очерки древней истории и археологии Юго-Осетии, Тбилиси, «Мецниереба», 1971.

ТЕХОВ 1977

Техов Б. В., Центральный Кавказ в XVI–X вв. до н.э., Москва, «Наука», 1977.

ТЕХОВ 1980

Техов Б. В., Тлийский могильник (комплексы XVI–X вв. до н.э.), Тбилиси, «Мецниереба», 1980.

ТУШИШВИЛИ 1981

Тушишвили Н. Н., Результаты археологической экспедиции Алгетского ущелья // Полевые археологические исследования в 1978 году, Тбилиси, «Мецниереба», 1981, 89–101.

ТУШИШВИЛИ, АМИРАНАШВИЛИ 1982

Тушишвили Н. Н., Амиранашвили Дж. Ш., Итоги работ Алгетской археологической экспедиции // Полевые археологические исследования в 1980 году, Тбилиси, «Мецниереба», 1982, 23–29.

ХАЧАТРЯН 1975

Хачатрян Т. С., Древняя Культура Ширика III–I тыс. до н.э., Ереван, Изд. ЕГУ, 1975.

ХАЧАТРЯН 1979

Хачатрян Т. С., Артикский некрополь, Каталог, Ереван, Изд. ЕГУ, 1979.

BADALYAN, AVETISYAN 2007

Badalyan R. S., Avetisyan P. S., Bronze and Early Iron Age Archaeological Sites in Armenia, I, Mt. Aragats and its Surrounding Regions // BAR International Series, №1697, 2007.

BAHŞALIEV 1997

Bah_aliev V., The Archaeology of Nakhichevan, Istanbul, Arkeoloji ve Sanat Yayınları, 1997.

GEVORGYAN 2017

Gevorgyan A. Ts., Non-ferrous metal of the Horom necropolis // Aramazd: Armenian Journal of Near Eastern Studies, 2017, vol.10. 1–2, 145–160.

GOGIBIRIDZE 2008

Gogibiridze N., For Dating of Some Types of Pins and Ear-cleaners // Iberia-colchis, 2008, 4, Tbilisi, 5–13.

KHANZADIAN 1995

Khanzadian E. V., Metsamor 2, La necropole, vol.1 : Les tombes du Bronze moyen et recent, Paris, «Neuchâtel» : Recherches et publications, 1995.

MORGAN DE 1889

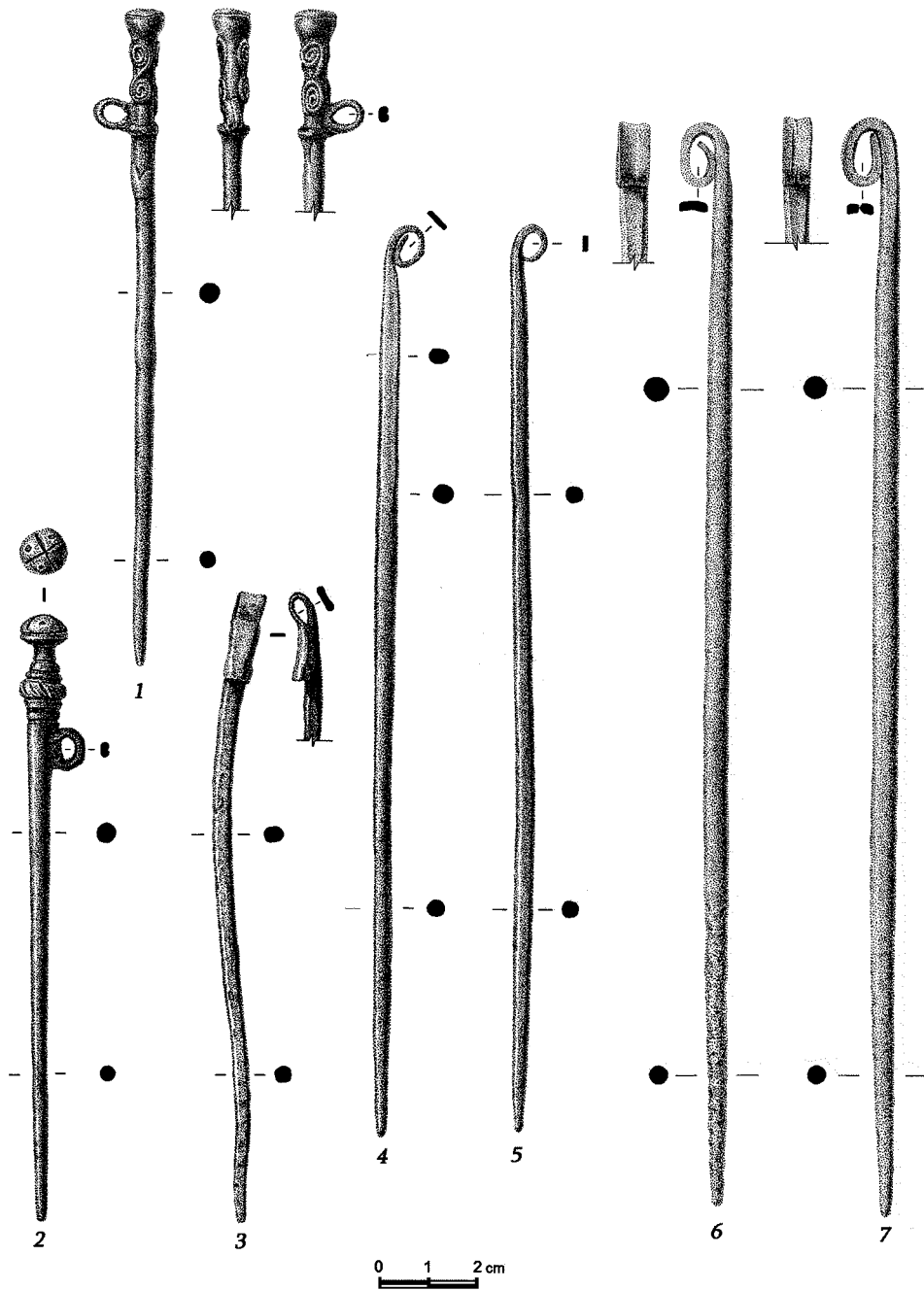
de Morgan J. J. M., Mission Scientifique au Caucase // Etudes archéologiques et historiques, Tome 1, Paris, 1889.

XNKIKYAN 2002

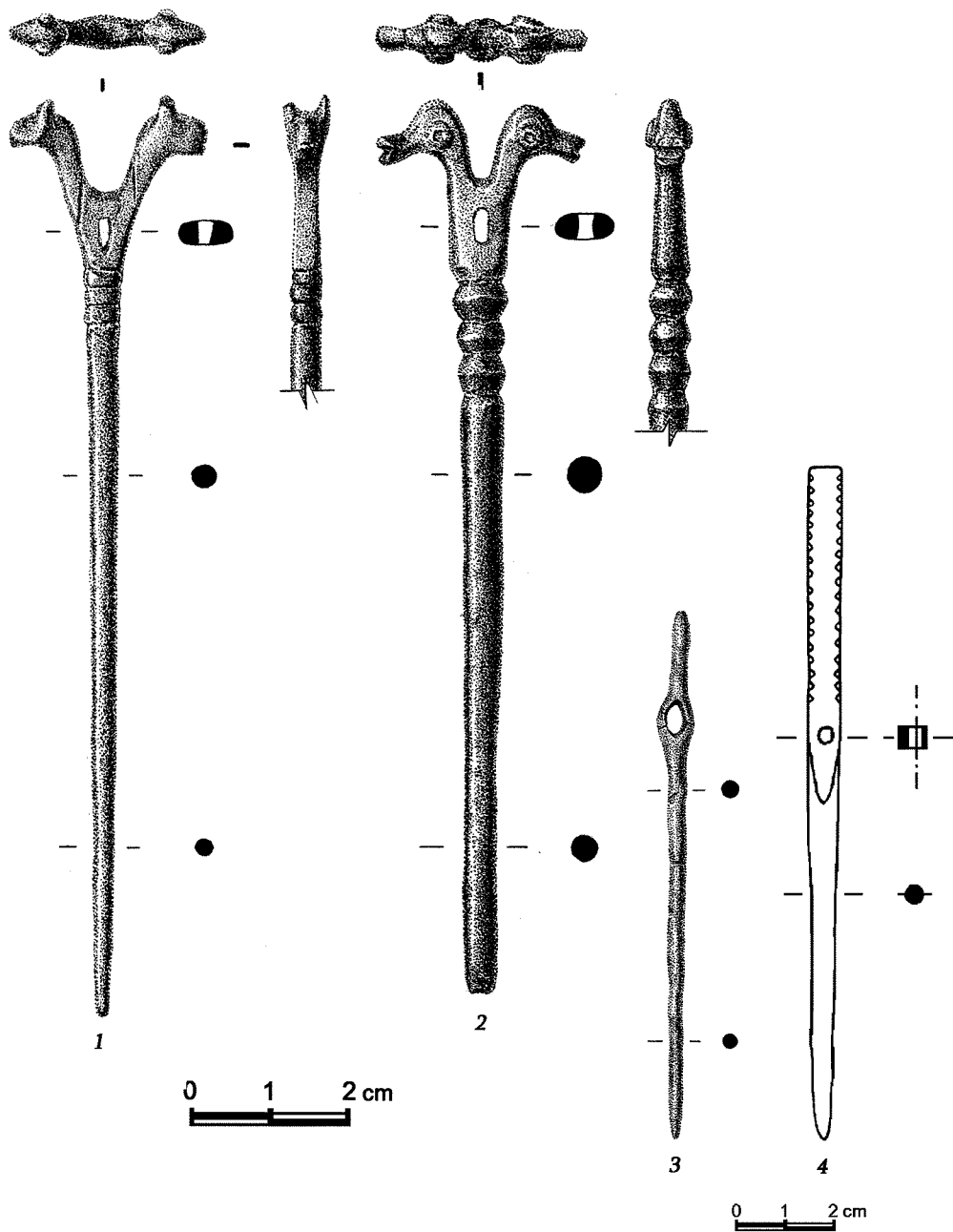
Xnkikyan O. S., Syunik During the Bronze and Iron Ages, Mayreni Publishing, 2002.

Աղյուսակ 1

Աղյուսակ 2

Աղյուսակ 3

ԱՄՓՈՓԱԳՐԵՐ

*S. E. Հարությունյան**Հնագիտության և ազգագրության ինստիտուտ***Քարաշամբի հնավայրի նորահայտ շքատեղների
ժամանակագրությունը եւ տիպաբանությունը***Հիմնաբաներ՝ Քարաշամբ, շքատեղ, գարդ, հագուստ, բրոնզի դար, վաղ երկաթի դար, դեկորատիվ-կիրառական արվեստ:*

Քարաշամբի՝ 2009–2016 թթ. պեղված դամբարաններից հայտնաբերված շքատեղների ձև ակազմ հատկանիշների համադրությունը հիմք ընդունելով՝ առանձնացրել ենք շքատեղների 8 մորֆոտիպեր, որոնք, իրենց հերթին, հանդես են գալիս տարբերակներ կազմող օրինակներով: Հոդվածում հանգամանորեն քննարկել ենք յուրաքանչյուր օրինակի թվագրության հիմնավորման, մշակութային պատկանելության և առանձնացված տարբերակների ու տիպերի տարածքային ընդգրկմանն առնչվող հարցերը:

*T. E. Harutyunyan**Institute of Archaeology and Ethnography***Chronology and Typology of the Newly Discovered Pins
of the Karashamb Site*****Keywords:** Karashamb, pin, decoration, clothes, Bronze Age, Early Iron Age, decorative and applied arts.*

Taking into account the morphological characteristics of the pins found during the excavations of burial chambers in Karashamb between 2009–2016, we have classified those into 8 types which are further subcategorized into representative variants. We have laid out a detailed discussion of the issues associated with the criteria underlying the dating of each sample, as well as problems with defining the cultural and geographical identity of these samples. Summarizing our observations aimed at proposing a typological classification of the items in discussion, we can note the following: according to the current literature, the importance of the research on classification of pins is determined by several factors. First of all, pins can be considered as: a) hair accessories or b) clothing accessories. This being said, the pins found in burial chambers often allow us to determine and reconstruct the hairstyle and the clothes of the buried person which are important for defining ethno-cultural characteristics in general. Moreover, alongside the other accompanying items found in burial chambers, this decoration (in the context of burial rites) is suggestive of social differences and of the sex and age ratio in the given community. The burial tomb №182 in Karashamb is of particular interest in this respect. Apparently, the adult male buried in this tomb represents the high military class: a dagger and a lace were found among other items in this tomb. A pin was found near the skull. An armor button was located right next to the pin. The in situ image shows that the two items were used together. The typological comparative framework allows the pins in discussion to be regarded as chronological and geographical indicators of the given archaeological culture. Of particular interest in this context are the pins discovered in the Trialeti-Vanadzor culture which allow us to have a more accurate understanding of the temporal and cultural pertinence of these items. As samples of Applied Arts, these decorations are of paramount importance for studies of the artistic perception and depiction of the world by the members of the given society. The pins with bifurcated animal

heads are also of major interest. These samples are mostly found in Northern Caucasus (they are rare in the territory of Armenia). It should be mentioned that the samples discovered in the Karashamb site are significantly different in style and in the types of depicted animals. They should most probably be attributed to the Lchashen-Metsamor culture.

Т. Э. Арутюнян

Институт археологии и этнографии

Хронология и типология новонайденных карашамбских булавок

Ключевые слова: Карашамб, булавки, украшения, одежда, эпоха бронзы, эпоха раннего железа, декоративно-прикладное искусство.

Исходя из морфологических особенностей булавок, обнаруженных во время раскопок погребальных камер в Карашамбе в 2009–2016 гг., их можно классифицировать на 8 типов, которые в свою очередь подразделяются на отдельные варианты. В статье подробно рассмотрены вопросы, связанные с критериями, лежащими в основе датировки каждого образца, а также с определением их культурной и географической идентичности. Резюмируя наши наблюдения, направленные на предложение типологической классификации обсуждаемых предметов, можно отметить следующее: важность исследования по классификации булавок в текущей литературе определяется несколькими факторами. Прежде всего, булавки рассматриваются как: а. украшения для волос и б. как деталь одежды, ее часть. При этом булавки, найденные в погребальных камерах, часто позволяют определить и восстановить в какой-то степени головной убор/прическу и одежду погребенного человека, которые важны для определения этнокультурных характеристик в целом. Помимо этого, наряду с другими сопровождающими предметами, найденными в погребальных камерах, это украшение (в контексте погребального обряда) выступает в качестве индикатора для восстановления структуры социальных и половозрастных различий данного общества. В свете сказанного весьма интересна представшая *in situ* картина погребения № 182 Карашамба. Погребенный взрослый мужчина – представитель высшего военного сословия: среди сопутствующего инвентаря имеется также кинжал и копье. Булавка находилась возле черепа, а рядом с булавкой была выявлена броневая пуговица. Из открывшейся картины *in situ* видно, что эти два предмета были использованы в сочетании друг с другом. Сравнительная типология позволяет рассматривать булавки в качестве хронологических и географических показателей данной археологической культуры. В этой связи следует отметить, что образцы, впервые обнаруженные в триалетско-ванадзорской культурной среде, дополняют наше представление о культурно-хронологической принадлежности этих образцов. Особый интерес представляют и булавки с наконечниками в виде парных головок животных/птиц. Эти образцы в основном встречаются на Северном Кавказе (они редко встречаются на территории Армении). Следует отметить, что образцы, найденные в Карашамбе, значительно отличаются по стилю и типам изображенных животных. Скорее всего их следует отнести к Лчашен-Мецаморской культуре.